

Rouva Tammisen tarina

Vihdoin kevät tuli. Olin odottanut sitä jo liian pitkään. Pitkät vahvat oksani olivat olleet jo liian kauan ilman lehtiä. Mutta onneksi mitä vanhemmaksi tulen, sitä paremmin rakkaat oksani kestävät talven purevia pakkasia ja lumen painoa.

Toivoin, että Liisin perhe tulisi taas laittamaan pienen vaaleanpunaisen pihakeinun alimmalle oksalleni. He ovat tehneet sen joka vuosi.

Kun olin odotellut jo puoli päivää, ja melkein luopunut toivosta, mutta Liisi ja hänen perheensä lopulta tulivat. Näin heillä tutun vaaleanpunaisen keinun.

Liisi juoksi minua päin ja huusi samalla: ”Rouva Tamminen! Oletpas sinä kasvanut talven aikana paljon!” Todellisuudessa olin kasvanut ehkä sentin. No joo. Sen minä tiedän, että tytön mummo sanoo aina niin kun hän näkee Liisin.

Tytön isä kiipesi alimmalle oksalleni ja kiinnitti keinun.

Liisin perheen labradorinnoutaja juoksi ja remusi ympäri pientä niittyä, jonka keskellä minä seisoin. Pienen energiapurkauksensa jälkeen koira jolkutteli luokseni.

Koira nuuhki hetken ja nosti koipensa ja merkkasi pitkin juuriani. Herranjestas vihaan sitä rakkia. Kuka kehtaa pissiä upeille juurilleni?

Kun he olivat saaneet keinun kiinnitettyä ja testattua, Liisin äiti huusi: ”Tule Sulo tule, me lähdemme nyt!”

Koira juoksi luhua häntä liehuen omistajiensa luokse. Liisi halasi minua vielä kerran ja sitten juoksi vanhempiensa perään. Minua harmitti, koska olisin halunnut, että he olisivat jääneet vielä hetkeksi, mutta toisaalta se hurttu olisi voinut lähteä ihan rauhassa.

Nyt minä vain seisoin ja seisoin, kunnes jotain tapahtuisi. Ja tässä pienessä metsässä ei yleensä mitään tapahtunut.

Käytin aikaani kuuntelemalla suurien lehtien havinaa pienoisesä iltatuulella. Uppouduin täysin omaan maailmaani, joten en kuullut hiljaista hihitystä ja pienten tassujen hentoa askellusta. Yhtäkkiä jokin ulvahti juurellani ja alkoi nauraa räkättää. Säikähdin.

”Hahahahahaha, vanhan rouva Tammisen kuulo on alkanut heikentyä!”

”Onkohan hän tulossa vanhaksi? Hahahahahaha! Ai niin, hänhän on jo varmaan kaksisataa vuotta vanha!”

”No niinpä tietysti. Kettusen pennut ne siinä. Olisi pitänyt arvata. Ja muutenkin, olen 362 vuotta vanha. Eli kaksisataa vuotta on erittäin halventavaa vähättelyä!” vastasin. ”Mutta missä teidän emonne on?”

”Hän on vielä tulossa. Emo oon niihin hidas!” suurempi pentu vastasi.

”Hei sieltähän hän tulee!” pienempi sanoi.

Totta tosiaan, rouva Kettunen asteli metsän reunassa huolestunut ilme kauniilla kasvoillaan. Hän loikki loput askeleet luokseni.

”No hei! Mikäs noin huolestuttavaa on, kun noin kauhistuneen näköinen olet?” sanoin.

”Hei vain. Näin muutaman karskin näköisen ihmismiehen kävelevän tänne suuntaan, niin ajattelin vain tulla varoittamaan sinua heistä. Ties mitä he tekevätkään”, kettu vastasi.

”Ahaa. No, kiitos, kun varoitit ja kaikkea hyvää kotimatalle!”

Ketut lähtivät ja jäin taas omaan hiljaisuuteeni.

Kun olin ollut vain hetken yksin, näin ne ihmismiehet, joista Kettunen kertoi. He todellakin olivat pelottavan näköisiä. Miehet kävelivät raskaasti ja talloivat kävellessään monia kauniita kukkia. Liiankin monia minun makuuni.

Heillä oli jotain ihmeellistä maalia mukanaan. Ken tietää mitä ukkelit sillä aikoivat tehdä.

Kun he saavuttivat minut, miehet avasivat maalipurkin ja maalasivat minun vanhaan runkooni suuren punaisen rastin.

Järkytyin, kun tajusin, että olin nähnyt muissakin puissa tämän tyyppisiä merkintöjä ja muistin mitä niille oli käynyt.

Kohta ihmiset toisivat tänne ison sahan ja keltaisia koneita, kaataisivat minut ja rakentaisivat minun pienelle niitylleni rumia, valkoisia betoniasumuksia.

Minun aika olisi siis pian ohi. Kukaan ei enään leikkisi juurillani tai keinuisi pienessä keinussa.

Miehet polttivat tupakat ja tiputtivat ne maahan.

Jonkin ajan päästä he lähtivät, mutta heidän maalaamassa merkki pysyi. Se kutitti ja varmasti syövyttäisi kaunista kaarnaani. Ja tiesin, että se ei tulisi lähtemään enään koskaan.

Kun ilta vaihtui yöhön, kuulin suden ulvovan jossain kaukana. Rupesin ajattelemaan kuinka kauan saisin enää katsella ja kuunnella ihanaa metsääni. En varmaankaan viikkoa kauemmin.

Seuraavana päivänä Liisi tuli käymään äitinsä kanssa keinumassa luonani.

Liisi huomasi punaisen rastin ja huusi äidillensä: ”Äiti tule katsomaan! Tänne on maalattu jokin rasti!”

Tytön äiti tuli rastin luokse. ”Oho. En kyllä tiedä mikä se on. Siitä sinun pitää kysyä joltain muulta, kuin minulta”, äiti vastasi, vaikka hän selkeästi tiesi mikä se on.

He keinuivat ja leikkivät iltaan asti, kunnes lähtivät pois.

Kuuntelin, kun linnut vaikenivat ja sirkat alkoivat sirittämään. On luonto kyllä ihmeellinen. Se voi tehdä niin kauniita asioita, kuin kukat ja linnut, mutta samalla niin rahanhimoisia ja itsekkäitä asioita, kuin vaikkapa ihmiset.

Kun aamun lämpimät auringonsäteet osuivat maahan, näin rouva Kettusen astelmassa luokseni. Olipa hän aikaisessa.

”Hei, rouva Tamminen! Tulin vain tervehtimään ja kysymään mitä ne miekkoset sinulle oikein tekivät”, Kettunen puhui iloisesti.

”Huomenta. Kun kierrät toiselle puolelleni, näet heidän jättämän pikku tuliaisien.”

Kettu kiersi varovaisesti ja epäröiden runkooni toiselle puolelle ja huudahti:

”Voi ei! Minun pitää kertoa muille metsän eläimille, että näin on käynyt. Ehkä voimme yhdessä estää sinun kaatamisen.”

”Se on kovin kilttiä, kiitos siitä, mutta minusta tuntuu, että sille ei voi enään tehdä mitään.”

”Voi kyllä pystyy! Luota vain meihin.”

Ihailin rouva Kettusen itseluottamusta. Minulta sitä ei juurikaan löydy. Kettunen lähti itsekseen mutisten takaisin metsään.

Kului päiviä ja monia öitä, kun kukaan ei tullut käymään, kunnes eräänä aamuna kuulin ihmisten huutoja ja suurien autojen mörinän.

Tajusin, että nyt oli minun aikani päättynyt.

He saapuivat rakkaalle niitylleni ja huomasin, että yhdellä ihmisellä oli jonkinlaiset valjaat. Hän ilmeisesti on se, joka minut sahaa.

Valjasihmisellä oli tikkaat ja suuri saha kädessä. Hän alkoi kiivetä tikkaita pitkin, kunnes kuulin ketun voimakkaan ulvaisun ja mies hämillään tuli alas tikkailta.

Kun katsoin äänen tulosuuntaan näin rouva Kettusen ja muita metsän eläimiä raivokkaat ilmeet naamallaan.

Eläimet syöksyivät kohti ihmisiä.

Ihmiset vain nauroivat heille.

”Muistatko Make, kun se Markku sanoi, että täällä asuu kettu? Höhöhöhöö!”, valjasmies nauroi.

”Joo! Totta kai muistan, mutta ei hän sanonut mitään hulluista oravasta, tai yli-innokkaista pikku hiiristä! Hahahaahahahaa!”

He kaivoivat suuria ja pienejä häkkeitä esiin autosta. He aikoivat ilmeisesti napata metsän asukit.

Miehet yrittivät kaapata eläimiä, vaikka ne taistelivat urheasti, joutuivat he suurista ponnistuksista huolimatta perääntymään ja luovuttamaan pelastusoperaation.

Toinen ihmisistä tarttui kiinni rouva Kettusen pörheästä hännästä. Hän kiljui ja pyristeli vapaaksi, mutta mies oli vahvempi.

Ukko sanoi: ”Hei Make, myytäisiinkö tämän ruipelon ketun nahka pimeillä markkinoilla? Tästähän saisi hyvät rahat!”

”Joo, toi on hyvä idea!” toinen miehistä innostui ideasta. Ja niin rouva Kettunen sullottiin pieneen hikkiin, missä hän ei juurikaan pystynyt liikkumaan.

”Rouva Tamminen ja muut eläimet! Sanokaa rakkaille pennuilleni, että kiven alla on ruokaa!” Rouva Kettunen huusi meille ja ääni vaimeni, kun hänet heitettiin autoon. Vakuuttelimme Kettuselle, että näin tulisi käymään ja huusimme viimeisiä hyvästejä koko metsän rakastetuimmalle eläimelle.

Muut metsän asukit vilkaisivat toisiaan ja pinkoivat niin kovaa kuin pystyivät takaisin metsän suojiin.

”Noni Juha. Sahaapa se puu, niin päästään pois täältä”, toinen miehistä sanoi.

”Joo”, valjasmies vastasi ja kiipesi puuhun. ”Ojennappa se saha”, hän jatkoi. Kun oli saanut sahan käteensä, hän alkoi sahata minua. Se sattui. Kun operaatio oli ohi, kaaduin niitylleni.

Juuri silloin Liisi sattui paikalle isänsä kanssa.

”Isä! Mitä rouva Tammiselle on käynyt? Miksi hänet on kaadettu? Voi ei! Koko elämäni on pilalla!” Liisi huusi ja alkoi itkemään lohduttomasti.

”Jahas. Rouva Tammisen elämä on näköjään tullut päätökseensä. Onpa harmittavaa”, Liisin isä sanoi. ”No, me taidamme tästä lähteä kotiin”, hän sanoi työmiehille, jotka päällistelivät kummastelevaa isää ja itkevää tytärtä.

Ja niin hekin lähtivät. Paikalle tuli iso kone johon runkoni ja oksani laskettiin. En tuntenut, enkä nähnyt enää mitään ja maailmani katosi lopullisesti. Aikani oli nyt loppu.